HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

א) [נ"ק עג. ב"מ כב: סנהדרין מז.], ב) [בכס"מ טופ: דרכ], ג) ב"ק סח: ע. ב"מ ז., ד) לעיל יג., ה) [בכס"מ וטופ: מקודשת], ו) [בדפו"ר (כאן וכסמוך): אחד. ונל"ל אחד מהנשים וכו' אחד מן הנשים], ז) [ל"ל שלש. ועיין רש"ל], ח) [ברש"ש שברי"ף וטופ: אלא הפקר], ט) [בטורות יב ע"ב], י) [יבמות קז ע"א], כ) [ברש"ש שברי"ף: הא. וכנל"ל], ל) [ר"לא ע"ס, ונל"ל אי. (רש"ש)], מ) [לפניה ג, וער' לעיל מה ע"ב], נ) [ברא"ש כמו], ס) [נדה לז.], ע) [ר"לא ט"ס. (רש"ש)], פ) [ב"מ מב. ע"ש מוס' ד"ה ה"ג ר"ח], צ) [ל"ל ברבנן. (רש"ש)], ק) [ע"ז סב.], ר) [יבמות קז ע"א], ש) [יתכן ל"ל אבל שליחות במעשה. (הר"ש מדעקוית, ע"ש)], ת) [ל"ל דאמר. (רש"ש)], א) [בטורות יב ע"ב], ב) [וכ"ה ברש"ש. וכ"ה ברש"י ב"מ כב: וסנהדרין מז.],

גליון הש"ם

תוס' ד"ה ביע"ל וכו' בבה"ד הילכתא כרבנן סבוראי. ע' יבמות לט ע"א תד"ה אע"ג: ד"ה המקדש וכו' ה"מ לבתחלה. ע' ע"ז ד' סב ע"א תוס' ד"ה נמלא:

תוס' ר"י הזקן

חמש בנות. נערות או קטנות. אחת מבנותיך לאחד מבני. וכגון שעשאוהו שליח. חמשה גיטין. שהרי אינו ידוע איזו נתקדשה למי, לפיכך כל אחת ואחת צריכה גט מכולם ואם מת אחד מהן צריכה כל אחת ואחת גט וצריכה חליצה מאחד מהן דכיון שחלץ לה אחד נפטרה משאר אחין. שהוכרו. בשעת קדושין ומסורין לביאה ולבסוף שכחו איזו קדשה לכל אחד ואחד. יע"ל קג"ם. סימני הלכות הם שנחלקו בהם אביי ורבא, יאוש שלא מדעת באלו מציאות [ב"מ כא, ב], עד זומם פרק (דיני ממונות) [זה בורר סנהדרין כז, א], לחי העומד מאליו פ"ק דערובין [טו, א], קדושין שאין מסורין לביאה כאן, גילוי דעתא בגיטא בהשולח [גיטין לד, א], מומר אוכל נבלות לתיאבון פרק זה בורר [סנהדרין שם]. **מתני'*. בחמש נשים.** והיה בכללכלה שוה פרוטה לכל אחת ואחת. על ידי כולן. בשליחות כולן. **גמ'.** (איתיה) בפומיה**. כלומר השלשה היה מפרש ואומר, והרביעית משום דמספקא ליה לא היה מפרשה. דנ[מ]מתניתין [לא] שמעינן קדושין המסורין לביאה אי הוו קדושין או לא. **בפירות שביעית.** ואע"ג דאמר רחמנא [ויקרא כה, ו] לאכלה ולא לסחורה, ז) לא אמרינן קדושין שהאשה נקנית מהם כסחורה דמי. אי נמי דלא אמרינן [דלא הוי] קדושין דלאו ממונו הוא אלא כיון שזכה בו ממונו הוא לכל דבר. ומיירי קודם זמן הביעור. מקודשת. דהא אמרינן נכריות מקודשות. **בגזל דידה.** ולא אמרינן מדקבילתיה אחלתיה. **צרה.** ואע"ג דאינה נאמנת צרה בחברתה לעדות שהאשה נאמנת, שליחותה מיהא כיון דעבדא עבדא. **שבוע.** שמיטה. **מספקא ליה.** אי כאוקימתא דרבא או כאוקימתא דאביי. **שאינו שלו.** שלא קנה עד שנתיאשו הבעלים. **שאינו ברשותו.** דכתיב [ויקרא כז, יד] כי יקדיש איש את ביתו, מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו. **והא מדקתני סיפא.** מגופא דברייתא מקשי ליה ברישא והדר מקשי ליה ממתניתין.

*לעניל נ, ב. **נראה דגרים בגמ' ונקיט רב בפומיה תלת (ד"ו).

עין משפט נר מצוה

קלב א מיי' פ"ע מהל' אישות הל"ז טוש"ע אה"ע סי' לז סעי' יט:
קלג ב מיי' שם פ"ה הלכה ג:
קלד ג מיי' שם פ"ד [הל"ל] והל"ב טוש"ע אה"ע סי' לו סעי' ח:
קלה ד מיי' פ"ו מהל' עכו"ם כד סמג עשין קנב [טוש"ע יו"ד סי' רנח סעי' ז חו"מ סי' שנד סעי' ו]:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יע"ל קג"ס וכו' אוכל נבלות להכעיס כפ' זה בורר ב):

מוסף תוספות

א. ועוד אומר ר"ת אפשר להיות דלא חשיב אין מסורין לביאה אלא דוקא אחת מבנותיך כדקתני בסמוך אחת מבנותיך לאחד מבני אבל אמר בתך מקודשת לי משמע שפיר גדולה אפי' בלא שידוכין. תוס' הרא"ש. ולכאורה לפ"ז ממורן קושית הר"ר מנחם. ב. ואע"פ שבכל עדות שהאשה כשירה אין הצרה נאמנת שליחות מיהא כיון דעבדא עבדא כך פרש"י ואין זה שום חידוש כיון שעשאתה שליח והיא נתרצית להיות שלוחה למה לא תהיה שלוחה אע"פ שנעשית לה צרה. רא"ש. ג. ואני אומר פי' דלא בעי למימר כשקיבלה סתם שלא אמרו לה קבלי בשבילנו דפשיטא דלא מהני כלום דאטו אם אמר אדם לאשה התקדשי לי בחפץ זה וקיבלה אשה אחרת החפץ בלא צוויה תהיה מקודשת וכו' אלא הכי פי' כשקיבלה סתם אמרו לה קבלי בשביל כולנו והיא לא אמרה כן אקבל גם בשבילכם אלא שתקה וקבלה סתם וקמ"ל דכיון שקיבלה בסתם ולא אמרה בפירוש איני רוצה לעשות שליחותכם מסתמא בשביל כולם קיבלה ואע"פ שנעשו לה צרות. רא"ש. ד. דגמרה ומקניא ליה כדי שתתקדש. רשב"ש. ה. והא דנקט רב אפי' בגזל דידה משום דבשדיך מיקדשא טפי בגזל דידה דאיכא למימר מדקיבלה מחלה ליה נקט אפילו. תוס' הרא"ש. ו. אע"פ שהוא שלו דלא קנייה גזלן. ריטב"א. [ד]בנגזל אשכחן פלוגתא דתנאי במרובה בשמעתין דצנועין. תוס' הרא"ש. ז. דמשום חומר דערירות היה ראוי להחמיר ולומר דקדושה בגזל מקודשת דעשאוהו כשלו לקדושין. רשב"ש. ניחוש לר"ש דאמר סתם גזילה יאוש בעלים. ריטב"א. לפי שהיה ראוי להחמיר ולומר דקדושה בגזל מקודשת אע"ג דלא קני משום גזירה דלאחר יאוש. תוס' הרא"ש.

האחד חולץ לשתיהן. שהרי אינו יכול לכנוס דילמא פגע באחות זקוקה: **דוקא קפני.** האחד חולץ לשתיהן תחילה והדר יבומי [1] אחת מהשתים אחר חלינת אחיו אבל יבומי אחת מן השתים תחילה אפי' לאחר חלינת אחיו שהיו כאן אחות זקוקה לא לישתרי דכיון דלא חלץ היחיד לשתיהן איכא למיחש דזו שמתייבמת שמא זו היא יבמתו של יחידי נמצא כונסה ונושא יבמה לשוק כלומר למי שאין ליבמה ונושא אותה בלא חליצה ומשום הקדמת חלינת אחד מן השנים ליבום של שני לא איטטריך למיתניא דהא דפגיעת אחות זקוקתו מריש שמעינן: **אחת מבנותיך מקודשת לאחד מבני.** וכגון שעשאוהו שליח: **כל אחת צריכה ה' גיטין.** שאין ידוע איזו נתקדשה ומאיזה מהם נתקדשה לפיכך צריכות גט מכולן: **וחלילה מאחד מהם.** שמא אחרוסת המת היא וכל אחת עומדת בספק זה: **יע"ל קג"ם.** סימני הלכות הן שנחלקו בהם אביי ורבא ובכל מקום הלכה כרבא חוץ מאלו. יאוש שלא מדעת באלו מציאות (ב"מ דף כא:). ועד זומם אביי אמר למפרע הוא נפסל בפרק [זה בורר] (סנהדרין דף כז.). לחי העומד מאליו בפ"ק דעירובין (דף טו.). קדושין שלא נמסרו לביאה בשמעתין. גילוי דעתא בגיטא בהשולח (גיטין דף לד.). מומר אוכל נבלות [2] לתיאבון בפ' [זה בורר] (דף מז.): **וקיבו רב בידיה שלש.** [3] נשלש מהן היה אוחזן בידו לסדרן בסדר גירשתו אבל הרביעית לא היתה מוחזקת בידו לסדרה בגרשת הגמרא: **המקדש בפירות שביעית מקודשת.** ולא אמרינן לאו ממונו דזוכה בהן [4] ניתנו אלא כיון דזכה בהן ממונו הוא לכל דבר אי נמי דלא תימא לאכלה אמר רחמנא (ויקרא כה) ולא לדבר אחר [5]: **ואפילו בגזל דידה.** ולא אמרינן מדקבילתיה אחילתיה: **ואפילו במקום שנעשית לה צרה.** ואע"פ שבכל עדות שהאשה כשרה לה אין הצרה נאמנת [6] שליחותה מיהא כיון דעבדא עבדא דהא הכא בקידושין הללו הן נעשות צרות ע"י זו שקבלה וקתני [7] (היו) נכריות מקודשות: **ונחשביה.** רב נמי להא דאמאי לא נקט בידיה אלא תלת הא נמי ס"מ דקידושין שאין מסורין לביאה [8] לא הוו קידושין: **מספקא ליה אי כאחי.** דמוקי לה בבת אחת שקידש שתיהן הא קידש אחת מהן מקודשת ואע"ג דלא פירש ושמע מינה הוו קידושין ואי כרבא דמוקי בשלא קידש אלא אחת ולהכי אמר רב שמע מינה ממתניתין ארבע דולמי קידושין שלא נמסרו לביאה נמי שמעינן מינה אבל לא היה לו לפרש הי מיניהו שמעת מינה אי הוו קידושין אי לא הוו קידושין: **אמרה נשמעינה.** הא דקא אמרינן לעיל קדשה בגזל אינה מקודשת: **אמר רב הכי.** קא סלקא דעתך אתמוהי אתמה משום דלא פטירא ליה: ופרכינן ואילו רבי יוחנן גופיה מי לא אמר הכי דגזל שבידו אינו ממונו: חמסן יהיב דמי על כרחו של בעל חפץ: **בגזל דידה.** כיון דקבילתיה אחילתיה ולקמן פריך הא רב נמי בגזל דידה קאמר: והא בסמוך דבגזל דידה מקודשת טפי מבגזל דעלמא [9] וי"ל דהא דמהני גזל דידה טפי מגזל דעלמא הני מילי בדשדיך אבל בדלא שדיך אדרבה גרע גזל דידה מגזל דעלמא דמני אמרה אין שקלי ואידי שקלי ורב הוא מיירי בדלא שדיך [10] וא"ת מאי אתא ר' יוחנן לאשמועינן בהא [11] דאמרינן דאינו יכול להקדיש פשיטא דהא אמרינן בכמה משניות ובריייתות דגזל אינו נקנה אלא בייאוש כגון ההיא דאילו מליאות (ב"מ ד' כב.) שקף נהר קוריו עליו ואבניו אם נתייאשו הבעלים הרי אלו שלו משמע הא לא נתייאשו לא וי"ל דמילתיה דרבי יוחנן קא משמע לן דאין הגזלן יכול להקדישן לפי שאינן ברשותו [12] אבל בגזלן ליכא שום חידוש כדפריש"י וא"ת לרב נמי דקאמר לעיל דקידשה בגזל אינה מקודשת מאי אתא לאשמועינן הא מכח משנה שלימה היא דהיכא דלא נתייאשו הבעלים אינו שלו ויש לומר מכל מקום אצטריך מילתיה דרב דאי מכח המשנה הוה אמינא דוקא בממונא הוא דלא קנה אלא בייאוש ליתייבוהו בית דין לשלם לחומרא אע"ג דלא נתייאשו אמרינן אשה קידש אשה מקודשת להצריכה גט [13] לכך אצטריך מילתיה דרב לומר דאינה מקודשת והשתא ניחא שפיר דמתמה גמרא ממילתא דרבי יוחנן והוא

והילכתא כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם. מעשה בא לפני ר"ת בנו של הר"ר אושעיא הלוי שקידש בת עשיר אחד ואמר בתך מקודשת לי סתמא ולא פירש פלונית בתך ואמר ר"ת דמקודשת ולא מיבעיא אם שידך באחת מהם בשם ואח"כ קידשה סתם דאדעתא דהכי קידשה אלא אפי' לא שידך בשם אלא שנתרצו בפה ואמר פלוניתא אתן לך יש לנו לומר דאדעתא דהכי קדיש דשאלית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב [14] ועוד אפי' לא פירש נמי אפי' בפה יש לנו לומר דקידש הגדולה משום דלא יעשה כן במקומנו לתת הצעירה לפני [15] הבכירה [16] והר"ר מנחם מיוני נחלק עליו ואמר דהא הוי נמי כמי שקידש אחת משתי אחיות ואי כדברי ר"ת דהגדולה מקודשת משום דלא יעשה כן במקומנו זה אינו לא נרבא ולא לאביי דהא אפילו לאביי דאמר הוו קידושין לא אמרינן אלא להצריכה גט אם כן זה נמי צריך ליתן גט ואף ר"ת חזר בו ולא עבד עובדא:

ביע"ל קג"ם. למ"ד פירש הקונטרס לחי העומד מאליו ור"ת מפרש דהלמ"ד היינו [17] ימי לידה שאינה רואה בהן שאין עוליס לספירת זיבתה ובני נרבונא מפרשים דהלמ"ד היינו פלוגתא דפ' כל שעה (פסחים דף כה:) [18] לא אפשר ולא קמכוון דהלכה כאביי ומכל מקום לא הוזכר יע"ל קג"ס אלא על יאוש שלא מדעת ועד זומם ור"ת אמאי לא משיב נמי פשע בה וילאת לאגם ומתה כדרכה אביי משמיה דרבה אמר מייב ורבא משמיה דרבה אמר פטור (ב"מ דף לו:) והלכה כאביי דהא מסקינן (שם דף מב.) והלכתא תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב כדפר"ח ובספרים לא כתוב והלכתא בהן שמעתא אבל כתב בה"ג וגם כתוב בספרים גבי המפקיד מעות אצל חבירו [19] בעובדא דצריפא דאורבני וגלאה לפרש דלכך לא נכתבה בכללא דיע"ל קג"ס דלאחר כך נפסקה הך [20] הילכתא [21] כרבנן סבוראי: **המקדש בפירות שביעית מקודשת.** פירש בקונטרס ולא אמרינן לאו ממונו הוא לקדש בו את האשה כיון דלא בא אלא מטעם זכיה כיון דזכה בו ממונו הוא לכל דבר אי נמי יש לפרש דאע"ג דאסור לקנות מהם חפץ כדכתיב [22] לאכלה ולא לסחורה [23] ה"מ לכתחילה אבל בדיעבד המקח קייס וכן גבי אשה בדיעבד מקודשת וכן משמע לקמן במתניתין (דף טו:) דקתני מכרן וקידש בדמיהן מקודשת: **ואפילו** במקום שנעשית לה צרה [24]. דנהי נמי דלרתה אינה נאמנת לומר מת בעלה דילמא מקלקלא לה [25] הני מילי עדות בלא מעשה אבל [26] עדות במעשה נאמנת אי נמי י"ל דהחידוש הוי מהא דאמר דאשה נעשית אליה לחבירתה אפי' היכא דקידשה הקידושין מסתמא [27]:

והוא לא אמר והא אמר רבי יוחנן גזל בו'. תימה מאי מתמה גמרא דלמא לא אמר ר' יוחנן מילתיה אלא בגזל דאחריס אבל בגזל דידה פליג עליה דרב דאמר דאינה מקודשת דהא שמעינן דלא אמר אלא בגזל דידה מקודשת דהא אמרינן בכמה משניות ובריייתות דגזל אינו נקנה אלא בייאוש כגון ההיא דאילו מליאות (ב"מ ד' כב.) דלא אמר אלא בגזל דידה דאי לא אמר הכי אמאי לא אמר בגזל דידה אלא בגזל דעלמא אלא ודאי אמר הכי אלא דלא אמר אלא בגזל דידה אבל בגזל דעלמא לא אמר אלא בגזל דידה אבל בגזל דעלמא לא אמר אלא בגזל דידה אבל בגזל דעלמא ל